

Rapport

Datum: 25 september 2006
Rapportnummer: 2006/325

Klacht

Verzoekers klagen erover dat Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant inzake de uithuisplaatsing van hun oudste kind in oktober 2002:

geen deugdelijk onderzoek heeft laten verrichten naar de psychische gesteldheid van hun oudste kind; en

hun oudste kind bij een buurvrouw heeft geplaatst zonder voldoende te onderzoeken of deze buurvrouw de zorg voor een minderjarige op zich kon nemen.

Voorts klagen verzoekers erover dat de directeur van Bureau Jeugdzorg niet concreet is ingegaan op de klachtafhandeling van de provinciale klachtencommissie en geen verontschuldigheden heeft aangeboden.

Beoordeling

Algemeen

1. Sinds 6 oktober 2002 woonde het toen zestienjarige oudste kind van verzoekers niet meer thuis. Na een ruzie verbleef verzoekers' oudste kind bij een buurvrouw die Bureau Jeugdzorg inschakelde. Bureau Jeugdzorg meldde de zaak aan bij de Raad voor de Kinderbescherming.
2. Op 25 oktober 2002 besliste de rechtbank 's-Hertogenbosch op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming dat verzoekers' oudste kind voorlopig onder toezicht werd gesteld van Bureau Jeugdzorg voor de duur van het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming ten behoeve van de definitieve ondertoezichtstelling (OTS). Tegelijk met de voorlopige ondertoezichtstelling verleende de rechtbank bij beschikking van 25 oktober 2002 eveneens een machtiging om verzoekers' oudste kind uit huis te plaatsen bij voornoemde buurvrouw dan wel in een tehuis.
3. Bij beschikkingen van 23 januari 2003 besliste de rechtbank definitief over de OTS en de machtiging uithuisplaatsing bij de buurvrouw, een tehuis of een voorziening voor pleegzorg voor de duur van een jaar.
4. Bij beschikking van 8 december 2003 wees de rechtbank het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming om verzoekers uit de ouderlijke macht te ontheffen af.
5. Van oktober 2002 tot begin februari 2003 woonde verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw. Vanaf begin februari 2003 verhuisde verzoekers' oudste kind naar een andere stad om bij een oom en tante te gaan wonen.

6. In de nacht van 19 op 20 december 2003 benam verzoekers' oudste kind zich van het leven.

7. Op 28 juni 2004 achtte de interne klachtencommissie van Bureau Jeugdzorg de klacht van verzoekers van 29 april 2004 ongegrond. Naar aanleiding van de klacht van 18 oktober 2004 onthield de provinciale klachtencommissie zich in haar uitspraak van 7 december 2004 van een oordeel over het onderzoek naar de psychische gesteldheid van verzoekers' oudste kind. De klacht over de plaatsing van verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw achtte de provinciale klachtencommissie ongegrond. Voor het overige achtte de provinciale klachtencommissie de klacht gegrond.

I. Ten aanzien van het onderzoek naar de psychische gesteldheid van verzoekers' oudste kind

Bevindingen

1. Uit de gezinsvoogdijplannen van Bureau Jeugdzorg van 29 november en 19 december 2002 blijkt dat er onvoldoende zicht was op de sociale en emotionele ontwikkeling van verzoekers' oudste kind. Uit het gezinsvoogdijplan van 7 maart 2003 blijkt dat verzoekers' oudste kind op een gemiddeld niveau functioneerde, maar voor psychische en psychosomatische klachten verwezen moest worden naar een centrum voor geestelijke gezondheidszorg (GGZ).

2. Uit de contactjournaals over de periode van 25 oktober 2002 tot 18 februari 2004 blijkt onder meer het volgende. De huisarts wilde verzoekers' oudste kind verwijzen naar de GGZ. Vanwege wachtlijstproblemen werd deze verwijzing niet gerealiseerd. Uit de contactjournaals van 9 en 19 september 2003 blijkt dat verzoekers' oudste kind geen begeleiding wilde van de GGZ. Het contactjournaal van 3 oktober 2003 betreft een verslag van een bezoek van de gezinsvoogd aan verzoekers. Tijdens dit gesprek gaven verzoekers aan dat hun oudste kind hulp nodig had van een psychiater. De gezinsvoogd benadrukte die zorg te delen en liet weten dat verzoekers' oudste kind hulp ook echt kon gebruiken, maar dat wel zelf moest willen.

3. Verzoekers klagen erover dat Bureau Jeugdzorg geen deugdelijk onderzoek heeft laten verrichten naar de psychische gesteldheid van hun oudste kind. Volgens verzoekers hadden zij geregeld bij Bureau Jeugdzorg erop aangedrongen dat er een onderzoek werd gedaan naar de psychische gesteldheid van hun oudste kind. Bureau Jeugdzorg maakte zich er volgens verzoekers te gemakkelijk van af door aan te nemen dat verzoekers' oudste kind problemen zelf wel kon oplossen. Voorts had Bureau Jeugdzorg er bij verzoekers' oudste kind meer op moeten aandringen dat psychische hulp noodzakelijk was. Psychische hulp had ook geboden kunnen worden zonder dit expliciet te vragen, aldus verzoekers.

4. Bij de behandeling van de klacht door de interne klachtencommissie stelde Bureau Jeugdzorg zich op het standpunt dat de psychische problematiek van verzoekers' oudste kind regelmatig onderwerp van gesprek was en dat ook al eens was voorgesteld contact op te nemen met de GGZ. Verzoekers' oudste kind wilde dit echter niet en de gezinsvoogd kon dit niet dwingend opleggen. Voorts kan de GGZ geen medewerking verlenen als de cliënt deze hulp weigert, aldus Bureau Jeugdzorg. Bureau Jeugdzorg handhaafde dit standpunt in de procedure bij de provinciale klachtencommissie en tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman.

Beoordeling

5. Het vereiste van bijzondere zorg houdt in dat bestuursorganen aan personen die onder hun hoede zijn geplaatst de zorg verlenen waarvoor deze personen, vanwege die afhankelijke positie op die bestuursorganen zijn aangewezen. Dit betekent dat ouders erop mogen vertrouwen dat Bureau Jeugdzorg professionele verzorging en opvoeding biedt aan de minderjarige die in het kader van een OTS aan hem is toevertrouwd. In dit geval brengt dit met zich mee dat Bureau Jeugdzorg zich ervoor dient in te spannen dat verzoekers' oudste kind de noodzakelijke psychische hulp zou krijgen.

6. Uit het onderzoek is gebleken dat Bureau Jeugdzorg wel degelijk oog had voor de psychische problemen waarmee verzoekers' oudste kind kampte. De gezinsvoogd sprak daar met verzoekers' oudste kind over en ook in de hulpverleningsplannen was er voor dit punt aandacht. Indien echter een minderjarige, in dit geval een zestienjarige die in staat kon worden geacht tot een redelijke waardering van zijn eigen belangen, geestelijke gezondheidszorg niet vrijwillig aanvaardt, dan heeft Bureau Jeugdzorg zelf geen middelen om de minderjarige te dwingen en dient het standpunt van de minderjarige te worden gerespecteerd.

7. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft Bureau Jeugdzorg in dit geval zich voldoende ingespannen om verzoekers' oudste kind ervan te doordringen psychische hulp te zoeken. Daarmee heeft Bureau Jeugdzorg in overeenstemming met het vereiste van bijzondere zorg gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van de plaatsing van verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw

Bevindingen

1. Na de ruzie van 6 oktober 2002 verbleef verzoekers' oudste kind bij een buurvrouw. Naar aanleiding van de melding van deze buurvrouw bij Bureau Jeugdzorg werd het traject ingezet dat uiteindelijk resulteerde in de rechterlijke beslissing van 25 oktober 2002 over de voorlopige OTS en uithuisplaatsing. De rechtbank verleende een machtiging om

verzoekers' oudste kind te plaatsen bij voornoemde buurvrouw dan wel in een tehuis.

2. Uit de gezinsvoogdijplannen van Bureau Jeugdzorg van 29 november en 19 december 2002 blijkt dat verzoekers' oudste kind graag zolang als mogelijk was bij de buurvrouw wilde wonen. De buurvrouw gaf zelf aan dat verzoekers' oudste kind voor de duur van drie maanden bij haar mocht wonen. De buurvrouw wilde niet dat verzoekers' oudste kind permanent bij haar woonde omdat ze dan niet voldoende aandacht aan haar eigen gezin kon geven. Uit de gezinsvoogdijplannen blijkt verder dat Bureau Jeugdzorg de woonsituatie van verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw gedurende het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming wilde continueren, dat er afspraken waren gemaakt met verzoekers' oudste kind en de buurvrouw over schoolgang, gedrag, regels en het onderhouden van contact met de gezinsvoogden, en dat de buurvrouw zou worden aangemeld voor screening op geschiktheid om als pleeggezin te functioneren en daarin zou worden begeleid.

3. Uit de contactjournaals over de periode van 25 oktober 2002 tot 18 februari 2004 blijkt onder meer het volgende. In de contacten met de Raad voor de Kinderbescherming en Bureau Jeugdzorg had de buurvrouw laten weten dat zij het moeilijk vond opstandig gedrag van verzoekers' oudste kind te begrenzen. Nadat het in het begin mis dreigde te lopen blijkt uit het contactjournaal van 17 december 2002 dat het op dat moment goed ging tussen verzoekers' oudste kind en de buurvrouw. Uit het contactjournaal van 28 januari 2003 blijkt dat er irritaties ontstonden tussen verzoekers' oudste kind en de buurvrouw over dagelijkse dingen als schoonmaken, kleding kopen en onderlinge communicatie. Ook stelde verzoekers' oudste kind Bureau Jeugdzorg ervan op de hoogte dat de buurvrouw softdrugs en soms wel eens xtc zou hebben gebruikt. Uit het contactjournaal van 11 april 2003 blijkt dat er geen screening bij de buurvrouw had plaatsgevonden.

4. Verzoekers klagen erover dat Bureau Jeugdzorg bij het plaatsen van hun oudste kind bij de buurvrouw onvoldoende heeft onderzocht of zij wel geschikt was om de zorg voor hun oudste kind op zich te nemen. Volgens verzoekers had de buurvrouw een slechte invloed op hun oudste kind. De buurvrouw zou in de prostitutie werken en alcohol en drugs gebruiken, aldus verzoekers. Ook zou de buurvrouw hebben toegelaten dat hun oudste kind een discotheek bezocht die niet geschikt was voor minderjarigen. Deze feiten hadden verzoekers tijdens het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming niet gemeld omdat zij daarvoor geen bewijzen hadden. Verzoekers vonden het beter als hun oudste kind in een neutrale setting werd geplaatst, bijvoorbeeld een tehuis.

5. Bij de behandeling van de klacht door de interne klachtencommissie stelde Bureau Jeugdzorg zich op het standpunt dat de melding van de buurvrouw een gekleurd verhaal betrof dat voor waar werd aangenomen. De plaatsing bij de buurvrouw betrof echter een crisisplaatsing waarvan duidelijk was dat die niet langer dan drie maanden zou duren. Er was wel een screening aangevraagd, maar die was vanwege de lange wachttijd niet uitgevoerd.

Bij de behandeling van de klacht door de provinciale klachtencommissie liet Bureau Jeugdzorg weten de verantwoordelijkheid te nemen voor de plaatsing, ook al had er geen screening plaatsgevonden. Volgens Bureau Jeugdzorg was de plaatsing verantwoord nu er geregeld contact was tussen de gezinsvoogd en de buurvrouw en er afspraken waren gemaakt over huisregels en het gedrag van verzoekers' oudste kind. De omstandigheid dat verzoekers' oudste kind graag bij de buurvrouw wilde wonen en het feit dat de plaatsing voor beperkte duur was, woog mee in de afweging om verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw te laten wonen. De informatie over prostitutie en drugsgebruik was Bureau Jeugdzorg niet bekend op het moment dat verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw werd geplaatst.

Bureau Jeugdzorg handhaafde dit standpunt in reactie op de klacht bij de Nationale ombudsman.

Beoordeling

6. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. In dit geval betekent dit dat Bureau Jeugdzorg bij de uithuisplaatsing bij de buurvrouw het belang van verzoekers' oudste kind moet afwegen tegenover het belang van de ouders.

7. Vanaf het begin van de OTS was er sprake van een ernstig verstoorde verhouding tussen verzoekers' en hun oudste kind. Bij de tenuitvoerlegging van de OTS dient Bureau Jeugdzorg zijn wettelijk taak in acht te nemen (zie Achtergrond, onder 1.). Dit betekent onder meer dat indien het leeftijds- en ontwikkelingsniveau van de minderjarige dusdanig is dat diens bekwaamheid en behoefte gericht is op zelfstandigheid, de hulpverlening dan daarop moet worden ingezet.

8. Indien dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige kan op grond van de wet (zie Achtergrond, onder 1.) de kinderrechter de Bureau Jeugdzorg op zijn verzoek machtigen de minderjarige gedurende dag en nacht uit huis te plaatsen. Bij het verzoek wordt vermeld voor welke voorziening, soort voorziening of andere verblijfplaats de machtiging wordt gevraagd.

9. Bij beschikking van 25 oktober 2002 heeft de rechtbank een machtiging verleend om verzoekers' oudste kind uit huis te plaatsen bij de voornoemde buurvrouw dan wel in een tehuis. Bij de tenuitvoerlegging van de rechterlijke machtiging tot uithuisplaatsing diende Bureau Jeugdzorg het belang van verzoekers, die de voorkeur gaven aan uithuisplaatsing in een tehuis, af te wegen tegen het belang van verzoekers' oudste kind, die de voorkeur gaf aan uithuisplaatsing bij de buurvrouw.

10. De Nationale ombudsman overweegt dat gelet op het leeftijds- en ontwikkelingsniveau van verzoekers' oudste kind, Bureau Jeugdzorg bij de belangenafweging de behoefte van

verzoekers' oudste kind centraal diende te stellen. Dit bracht mee dat de wens van verzoekers' oudste kind om bij de buurvrouw te wonen diende te prevaleren boven de voorkeur van verzoekers. Voorts heeft Bureau Jeugdzorg bij de belangenafweging betrokken dat de plaatsing van de buurvrouw een crisisplaatsing betrof voor beperkte duur en dat er met verzoekers' oudste kind en de buurvrouw afspraken waren gemaakt over de opvoeding en verzorging.

De Nationale ombudsman overweegt verder dat toen Bureau Jeugdzorg eind januari 2003, onder andere via verzoekers' oudste kind zelf, bekend raakte met mogelijk (soft)drugsgebruik van de buurvrouw, het al duidelijk was dat verzoekers' oudste kind begin februari 2003 naar een andere stad zou verhuizen om bij een oom en tante te gaan wonen.

11. Al met al is de Nationale ombudsman van oordeel dat Bureau Jeugdzorg voldoende de belangen van betrokkenen heeft afgewogen en dat het niet onredelijk is dat verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw is geplaatst. Daaraan doet niet af dat er in dit geval geen screening heeft plaatsgevonden. Bureau Jeugdzorg heeft dan ook gehandeld in overeenstemming met het redelijkheidsvereiste.

Ook op dit punt is de onderzochte gedraging behoorlijk.

III. Ten aanzien van de reactie van de directeur van Bureau Jeugdzorg op de klachtafhandeling van de provinciale klachtencommissie

Bevindingen

1. Naar aanleiding van verzoekers klacht van 18 oktober 2004 deed de provinciale klachtencommissie op 7 december 2004 uitspraak. Op een aantal onderdelen achtte de provinciale klachtencommissie de klacht gegrond. De directeur van Bureau Jeugdzorg werd in de gelegenheid gesteld schriftelijk en gemotiveerd mee te delen of, en zo ja, welke maatregelen naar aanleiding van de uitspraak waren genomen of zouden worden genomen.

2. Bij brief van 30 december 2004 liet de Directeur Inhoudelijk Beleid van Bureau Jeugdzorg de advocaat van verzoekers weten de uitspraak weinig concreet te vinden en geen aanleiding te zien tot het nemen van maatregelen.

3. Bij brief van 31 januari 2005 liet de Algemeen Directeur van Bureau Jeugdzorg de provinciale klachtencommissie weten dat de reactie van 30 december 2004 te kort door de bocht was. In aanvulling op de eerste brief liet de directeur weten moeite te hebben concrete maatregelen te nemen. Wel werd ingezet op vergroting van de professionaliteit door de aansluiting van de beroepsopleidingen op de praktijk te verbeteren en door de organisatie van Bureau Jeugdzorg opnieuw op te zetten. De effecten hiervan zouden

echter pas op langere termijn zichtbaar zijn, aldus de directeur.

4. Verzoekers klagen erover dat de directeur van Bureau Jeugdzorg niet concreet is ingegaan op de klachtafhandeling van de provinciale klachtencommissie en geen verontschuldigen heeft aangeboden.

5. In reactie op de klacht bij de Nationale ombudsman liet Bureau Jeugdzorg weten dat op een zakelijke manier op de uitspraak van de provinciale klachtencommissie was gereageerd. Het aanbieden van verontschuldigen in correspondentie met een advocaat was niet gebruikelijk, aldus Bureau Jeugdzorg.

6. In een nadere reactie op het standpunt van Bureau Jeugdzorg liet de advocaat van verzoekers weten nog steeds van mening te zijn dat verontschuldigen op zijn plaats waren geweest. Bureau Jeugdzorg had ervoor kunnen kiezen deze verontschuldigen rechtstreeks of via de advocaat aan verzoekers kenbaar te maken.

Beoordeling

7. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit vereiste brengt met zich dat indien een bestuursorgaan niet behoorlijk heeft gehandeld, het daarvoor verontschuldigen aanbiedt.

8. De onafhankelijke provinciale klachtencommissie heeft in haar uitspraak van 7 december 2004 verzoekers' klacht op onderdelen gegrond verklaard. Na een reactie die aanvankelijk te kort door de bocht was heeft de directie van Bureau Jeugdzorg toegelicht dat meer dan concrete maatregelen naar aanleiding van de klacht, vergroting van de professionaliteit zou worden bereikt met structurele maatregelen die pas op langere termijn effect hebben. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is hiermee een afdoende en gemotiveerde reactie gegeven op de uitspraak van de provinciale klachtencommissie. Daarentegen had gelet op de gegrondheid van de klacht van de directeur van Bureau Jeugdzorg verwacht mogen worden dat aan verzoekers, al dan niet via de advocaat, verontschuldigen werden aangeboden. Nu dit niet is gebeurd heeft de directeur van Bureau Jeugdzorg op dit punt in strijd met het vereiste van correcte bejegening gehandeld.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Verzoekers hebben zich tot de Nationale ombudsman gewend met klachten die voortvloeien uit de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van hun oudste kind, meer in het bijzonder de contacten met Bureau Jeugdzorg. Zo is telkens in de van de zijde van verzoekers aangedragen kritiek te beluisteren dat Bureau Jeugdzorg feiten heeft verdraaid, onvoldoende naar verzoekers heeft geluisterd en hen niet serieus heeft genomen. Ook zou Bureau Jeugdzorg volgens verzoekers teveel geloof hebben gehecht aan de verhalen van

hun oudste kind. Verzoekers zien hierin het bewijs dat de jeugdhulpverlening door middel van ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing ervoor heeft gezorgd dat er een verwijdering optrad tussen ouders en kind. Deze kritiek is niet als klacht in het onderzoek van de Nationale ombudsman betrokken. Daarvoor zijn twee redenen. De eerste reden is dat in de procedure voorafgaand aan het onderzoek door de Nationale ombudsman, de provinciale klachtencommissie de klacht dat verzoekers onvoldoende mogelijkheden hebben gekregen om hún kant van het verhaal te belichten gegrond heeft verklaard. Een onderzoek van de Nationale ombudsman naar de gegrondheid van de klacht voegt daaraan niets toe en is om die reden niet ingesteld. De tweede reden heeft te maken met het feit dat de onvrede van verzoekers zich mede richt op hetgeen in rapportages van de Raad voor de Kinderbescherming en Bureau Jeugdzorg over verzoekers en hun oudste kind is opgenomen. Nu deze rapportages onderdeel uitmaakten van de verzoeken om ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing en als zodanig ter kennisneming aan de rechter werden voorgelegd, waren deze rapportages aldus aan rechterlijk toezicht onderworpen. Om die reden is de Nationale ombudsman op grond van de wet niet bevoegd daarover een oordeel uit te spreken. De afgrenzing van de bevoegdheid van de Nationale ombudsman ten opzichte van de beslissingen van de rechter over de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing en de opzet van het onderzoek van de Nationale ombudsman brengen met zich mee dat de zoektocht van verzoekers naar gerechtigheid met dit rapport waarschijnlijk niet bevredigend is afgesloten. Hoe emotioneel beladen de zaak ook is, te meer vanwege de verschrikkelijke afloop ervan, gelet op de grenzen die de Nationale ombudsman bij zijn onderzoek moet respecteren, is dat niet anders.

De Nationale ombudsman hecht er waarde aan te vermelden dat hem uit het onderzoek is gebleken dat de uiteindelijke zelfmoord van verzoekers' oudste kind - begrijpelijkerwijs - een enorme invloed heeft gehad op alle betrokken partijen: ouders, pleegouders, vrienden én jeugdhulpverleners. In deze complexe situatie had niemand kunnen voorzien dat verzoekers' oudste kind uiteindelijk, in de nacht van 19 op 20 december 2003, zich van het leven zou benemen. Dat dit is gebeurd is uitermate betreuenswaardig. De Nationale ombudsman benadrukt echter dat, hoewel uit de gehele klachtenprocedure bij de interne klachtencommissie, de provinciale klachtencommissie en de Nationale ombudsman blijkt dat Bureau Jeugdzorg in zijn optreden op onderdelen is tekortgeschoten, daarmee niet is gesteld dat de dood van verzoekers' oudste kind een direct gevolg is van dit optreden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Stichting bureau jeugdzorg Noord-Brabant te Eindhoven, is

- gegrond ten aanzien van het niet aanbieden van verontschuldiging wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

De klacht is niet gegrond ten aanzien van het onderzoek naar de psychische gesteldheid van verzoekers' oudste kind en de plaatsing van verzoekers' oudste kind bij de buurvrouw.

Onderzoek

Op 8 juli 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer en mevrouw X te Y, ingediend door Bouwman Advocaten te Uden, met een klacht over een gedraging van de Stichting die het bureau jeugdzorg in de provincie Noord-Brabant in stand houdt te Eindhoven en de directeur van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant te Eindhoven.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Stichting die het bureau jeugdzorg in de provincie Noord-Brabant in stand houdt, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Stichting die het bureau jeugdzorg in de provincie Noord-Brabant in stand houdt verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen De Stichting die het bureau jeugdzorg in de provincie Noord-Brabant in stand houdt en verzoekers (gemachtigde) de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoekers gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Beschikkingen ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 25 oktober 2002 en 23 januari 2003;
2. Gezinsvoogdijplannen van 29 november en 19 december 2002 en 7 maart 2003, en eindrapport ondertoezichtstelling van 16 januari 2004;
3. Contactjournaals over de periode van 25 oktober 2002 tot 18 februari 2004;
4. Klachtbrief van verzoekers' advocaat aan de interne klachtencommissie van 29 april 2004;
5. Verslag en uitspraak van de interne klachtencommissie van 28 juni 2004;

6. Klachtbrief van verzoekers' advocaat aan de provinciale klachtencommissie van 18 oktober 2004;
7. Uitspraak van de provinciale klachtencommissie van 7 december 2004;
8. Brief van de Directeur Inhoudelijk Beleid van Bureau Jeugdzorg aan verzoekers' advocaat van 30 december 2004;
9. Brief van de Algemeen Directeur van Bureau Jeugdzorg aan de provinciale klachtencommissie van 31 januari 2005;
10. Brief van verzoekers' advocaat aan de Nationale ombudsman van 7 juli 2005;
11. Brief van Bureau Jeugdzorg aan de Nationale ombudsman van 13 september 2005;
12. Brief van verzoekers aan de Nationale ombudsman van 5 oktober 2005;
13. Brief van verzoekers' advocaat aan de Nationale ombudsman van 6 oktober 2005;
14. Brief van Bureau Jeugdzorg aan de Nationale ombudsman van 31 oktober 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Burgerlijk Wetboek

Artikel 1:254, eerste lid (tekst geldend tot 1 januari 2005):

"Indien een minderjarige zodanig opgroeit, dat zijn zedelijke of geestelijke belangen of zijn gezondheid ernstig worden bedreigd, en andere middelen ter afwending van deze bedreiging hebben gefaald of, naar is te voorzien, zullen falen, kan de kinderrechter hem onder toezicht stellen van een gezinsvoogdij-instelling als bedoeld in artikel 60 van de Wet op de jeugdhulpverlening (Stb. 1989, 360)."

Artikel 1:257 (tekst geldend tot 1 januari 2005):

"1 De gezinsvoogdij-instelling houdt toezicht op de minderjarige en zorgt dat aan de minderjarige en de met het gezag belaste ouder hulp en steun worden geboden teneinde de bedreiging van de zedelijke of geestelijke belangen of de gezondheid van de minderjarige af te wenden.

2. Deze hulp en steun zijn erop gericht de met het gezag belaste ouder de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding zoveel mogelijk te doen behouden.

3. Indien het leeftijds- en ontwikkelingsniveau van de minderjarige en diens bekwaamheid en behoefte zelfstandig te handelen en zijn leven naar eigen inzicht in te richten daartoe noodzaken, zijn de hulp en steun, meer dan op het vergroten van de mogelijkheden van de ouders om hun kind te verzorgen en op te voeden, gericht op het vergroten van de zelfstandigheid van de minderjarige.

4. De gezinsvoogdij-instelling bevordert de gezinsband tussen de met het gezag belaste ouder en de minderjarige."

Artikel 1:261, eerste lid (tekst geldend tot 1 januari 2005):

"1. Indien dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige of tot onderzoek van diens geestelijke of lichamelijke gesteldheid, kan de kinderrechter de gezinsvoogdij-instelling op haar verzoek machtigen de minderjarige gedurende dag en nacht uit huis te plaatsen. Bij het verzoek wordt vermeld voor welke voorziening, soort voorziening of andere verblijfplaats de machtiging wordt gevraagd."